

[Justitsministeren.]

derefter argumenterer stærkt for, at Arv overhovedet er et tvivlsomt Gode? Jeg synes, det er en noget tvivlsom Logik.

Jeg har ikke noget imod at ophæve al Tvangsarv, og jeg indrømmer den ærede Ordfører — det samme gælder den ærede Ordfører for Retsforbundet —, at det vist er et meget tvivlsomt Gode at have en saadan Arv i Udsigt. Hvis jeg maa nævne et Eksempel, saa havde min Fader, da jeg var Barn, en efter Øjeblikkets Forhold mindre Kapital, dog stor nok til, at man i den lille By, hvor jeg voksede op, fra Kammeraters og andres Side sagde: Du kan jo sagtens, du har saadan en velhavende Fader! Naar jeg nu tilføjer, at Resterne af denne lille Kapital i Øjeblikket indehaves af min 81-aarige Moder, og at jeg er 55 Aar, vil man se, at det ikke havde været særlig heldigt, om jeg havde bygget min Fremtid paa Udsigterne til den Arv.

Og saaledes gaar det jo ofte, at det vist er et meget tvivlsomt Gode. Jeg kunde derfor godt tænke mig at være med til — det tiltaler mig, at et saa revolutionært Forslag netop fremsættes fra det ærede konservative Folkepartis Side — at ophæve al Tvangsarv. Men ud fra mit Kendskab til den Hastighed — for at bruge et voldsomt Udtryk —, hvormed Rigsdagen arbejder, har jeg dog mine Betænkeligheder ved at lade dette Lovforslag falde af Hensyn til Muligheden for en hurtig Gennemførelse af Ophævelse af al Tvangsarv. Jeg henstiller derfor til den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti foreløbig at gennemføre dette Lovforslag og derefter at forhøje Arveafgiften meget betydeligt, saa kan vi bagefter diskutere Datoen for Ophævelse af Tvangsarv. (*Kristen Amby*: Det har jo ikke med det at gøre). Det har ikke direkte med det at gøre, men det vilde være behageligt for Regeringen at faa den ærede Ordførers Tilsagn.

Hvis der atter maatte falde Ro over Forsamlingen, vilde jeg gaa videre og sige: Den ærede Ordfører for de Konservative var betænkelig ved Ordningen vedrørende de solidarisk forpligtede Barnefædre, han sporede en vis odios Duft ved den Tanke, at Staten ligefrem skal tjene paa den Ordning, som jeg her har foreslaet. Jeg ved ikke, hvorfor jeg i den Anledning blev sammenstillet med Vespasian. Det forekommer mig at være første Gang, jeg har hørt, at jeg frembød nogen Lighedspunkter med denne mere eller mindre berygtede romerske Diktator. Men jeg skal undersøge

nærmere, med hvilken Berettigelse en saadan Udtalelse fremsættes.

Men den ærede Ordfører for de Konservative mente altsaa, at dette Lovforslag lugtede af en ny Aktieselskabsskat, om jeg saa maa sige. Til Bedrøvelse for Finansministeren maa jeg sige, at det har jeg paa ingen mulig Maade tænkt paa, og jeg synes heller ikke, det er berettiget at tage dette Lovforslag paa den Maade, idet Forholdet jo utvivlsomt vil blive det, at alt, hvad der kommer ind i denne Fond, og formodentlig mere til i Aarenes Løb, ikke mindst, hvis den ærede Ordfører Hr. Fr. Dalgaard's Tanke skal gennemføres, vil blive anvendt i dette Formaalets Tjeneste: at støtte netop de allerdaarligst stillede Børn, nemlig de Børn, der ingen Fader har, men til hvem der er udlagt flere bidragspligtige.

Imidlertid skal jeg indrømme over for den ærede konservative Ordfører, at det Forslag, jeg har stillet, kan godt kaldes inkonsekvent. Det deducerer ikke rent logisk og formelt ud fra et bestemt Princip; det søger at finde den Ordning, som formentlig i Praksis vil vise sig at være den bedste. Den ærede Ordfører nævnte i denne Forbindelse ligesom den ærede Ordfører for Det radikale Parti, at det var inkonsekvent, at Forslaget udelukkede Børn af flere bidragspligtige fra at faa de særlige Bidrag efter det 18de Aar. Ja, man kan godt sige, det er inkonsekvent ud fra en rent formel Betragtning, men Spørgsmaalet er, om Ordningen ikke er den i Praksis rimeligste — og det tror jeg, man vil komme til at indrømme, naar man tænker Sagen nærmere igennem.

I øvrigt vil man jo finde Begrundelsen for mit Forslag i Bemærkningerne til det første Lovforslags § 22. Der er 3 Grunde til at stille dette Forslag. De særlige Bidrag, som i al Almindelighed kan paalægges en Fader til et Barn uden for Ægteskab, forudsætter dog en vis Tilknytning til Barnet. Det forudsættes godtgjort, at denne Mand er Fader til dette Barn, og en saadan Tilknytning findes ikke, naar der er flere eller en Række bidragspligtige. Desuden er der ikke — og har det aldrig været — i Lovgivningen om offentlig Forsorg fastsat noget Normalbidrag for disse særlige Udgifter. Det offentlige har altid vægret sig ved at udbetale disse Udgifter. Men naar man vægrer sig — og altid har vægret sig — ved det i Tilfælde, hvor der var en bestemt Fader til Barnet, saa vilde det dog være at gaa et betydeligt Skridt videre at gennemføre offentlig Udbetaling i Tilfælde som her,